

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Negyedévre . 1 frt 25 kr. = 2 kor. 50 fl
Félévre . . . 2 . 50 . = 5 . . .
Egész évre . 5 . . . = 10 . . .

Megjelenik minden szerdán és szombaton.

Egyes szám ára 7 kr. = 14 fillér.

Egyes példányok Groszman J. antiquar üz-
etében, Falkenstein Soma dohányüzletében,
Nagy Lajos, Groszmann J., Gubás F. és
Hesz Jenő fűszerkereskedésében kaphatók.

SZABADSÁG

SZERKESZTŐSÉG

és

KIADÓHIVATAL:

Széchenyi-utca 76. szám

(Vithen-ház.)

Íde küldendők a lap szellemi részé-
re illető közlemények, valamint az előf-
izetési díjak, hirdetések, nyiltárok és
reklamációk.

Hirdetéseket felvesz és rendkívül
olcsó áron közöl a kiadóhivatal és
Wesselényi és Gedeon könyvnyomdája.

POLITIKAI, TÁRSADALMI KÖZGAZDASÁGI, TANÜGYI ÉS HELYIÉRDEKŰ LAP.

A MISKOLCZI FÜGGETLENSÉGI ÉS 48-AS PÁRT KÖZLÖNYE.

Miképpen ünnepeljük mi meg a milleniumot?

Tollforgató embereink közül sokan irtak már erről a tárgyról. Én magam is — nem nagyitok, ha azt mondom — körülbelül tíz cikket eresztettem meg a „Szabadság“ és az istenben boldogult „Borsodi Hírlap“ hasábjain erről a tárgyról és ez a téma — úgy látszik — még mindig nincs kimerítve.

Dr. Miklós Gyula főispán az igazságügyi palota, dr. Markó László az új kórház, Tóth Pál az új ev. ref. főgimnázium felépítésével, mint maradandó alkotásokkal óhajtanák megünnepelni hazánk fenállásának ezeréves emlék-ünnepét. Mind igen szép és magasztos gondolat, hanem hát fájdalom, ezek a gyönyörű középületek a milleniumi ünnepséig csak a papíroson lesznek készen. És Miskolcz városa alkalmasint csak az új tűzérkaszánya épületének bemutatásával vesz részt ebben a világraszóló nagy ünnepségben.

De mit csináljunk hát, hogy Borsodvármegye és Miskolcz városa itthon mégis ünnepeljen? Mit alkossunk, a mely drága ne legyen és a milleniumig elkészüljön?

Nekem mindig rosszul esik, valahányszor Borsodvármegye vezérférfiainak kell valami tekintetben szemrehányást tennem; mert mindig érzem, mintha azt a mély tiszteletet, melyet Lévy József alispán személye és nagy érdemei iránt lekemben táplálok, megsérteném ilyenkor. Mindennek dacára nem kerülhetem ki, hogy most a fölvetett tárggyal összefüggésben a vármegye vezérférfiainak e téren tapasztalt közönye miatt szemrehányást ne tegyek.

De hát méltóztassanak megítélni: nincs-e igazságom?

Borsodvármegye a milleniumi kiállítás érdekében 4000 frt áldozatot hozott. Ebből az összegből építenek majd a kiállítás területén egy „borsodi ház“-at, segíeyeznek néhány iparost s ezzel vége. Borsodvármegye az ezredéves ünnepség alkalmával aztán — nyugodtan pihenhet babérain.

A világerő sem itélném el e miatt meggyéne vezérembereit, ha azt nem látnám, hogy más vármegyében micsoda lázas tevékenységet, rendkívüli buzgalmat fejtenek ki a végett, hogy az ezredéves ünnepet a maguk körében széppé, magasztossá és lélekemelővé tehessek. Kutatnak mindenütt a történelmi emlékek után, keresik a nyomokat, melyeken Árpád apánk az ő vezérével járt és ha találnak egy olyan helyet, a hol honfoglaló őseink lovának csak egy patkószöge is maradt, ott a milleniumra azonnal emléket állítanak.

Csak Borsodvármegyében nem csinálnak e tekintetben semmit. Pedig nincs az országban vármegye, a hol a honfoglalásnak annyi emlékeit találunk, mint éppen Borsodvármegyében.

Az „Egri Híradó“ július 16-iki számából a következőket olvasom:

Béla király névtelen jegyzője — a hirneves Anonymus — a honfoglalás eseményét a legrészletesebben épen itt a Bükk hegységben és a Bükk alján, — mint idevaló ember, — írja le, úgyszólván lépésről-lépésre beszámol e vidéken a magyar sereg előrehaladásáról, helyrajzilag, hadi étape sz-

rint kíséri a hadállásokat, mintha csak a 49-iki kápolnai csatáról szólna, természetesen kivonatos rövidséggel.

A szerencsi hosszabb hadállásból lehozza a derék sereget a Takta mentén a Hernád torkolatához és miután egy hódító rajt bocsátott volna ki a mai Szabolcs, Szatmárba egész a Körös folyóig, — a mai Sajó-Hidvég és Köröm táján áteveznek az egyesült Hernád és Sajó vizén, tábornok szállanak, úgy, hogy a jobb szárny az emődi emelkedéseken tanyáz, a balszárny leér a Tiszaig, körülbelül a mai Sajó-Örös, voltaképen Örös vidékére, a főhadiszállás pedig a Heőnél volt, mint központnál.

Itt egy hónapon át az időt nem töltötték hiába; azonnal fölismerték a Bükk hegység mint védelmi pontnak fontosságát, azonnal elfoglalták azt, és Miskolcz vidék magaslatait Győr várával, mely már akkor mint sánctos vár létezett a hegy tetőn, Böngér foglalta el; innét szállt ki fia, az országszervező Bors seregével észak felé a Tátrák és Beszkek határmegyéjéig.

A Bükk hegység derekát pedig elfoglalta Acsád vezér, a Nyárad-menti táborból, fiával Örssel, még maig is Várhegynek nevezik Kácson azt a magas fensikot, mely valószínűleg az első megtelepülés helye, ennek egy szikla kiugrásán épült később az Örös-úr vára, melyet Anonymus is fölemli, és közel hozzá másik emelkedésen az Örös-úr temploma, mint a népmonda tartja vagy igazabban értelmezve, Örös-úr nemzetségének későbbi kegyúri benczés zárdája, mint a történelem be is igazolja.

A Bükk hegység nyugati szélét végül a beeli kun nemesek foglalták el, kiknek úri birtoklásáról már a sz. István adományában is szó vagyon az egri püspökség megállapításánál, mint határvető vonairól.

A rokon kunfaj ezen birtokba vételének más nyomai is maradtak a nyugati Bükk hegységben: itt van a nép elnevezésében Kun-hegy, ott a Kelemen-széki nagy tábor helye, a tárkányi Várhegy, a dédsdi és beelkői ősvárak, melyek előbb az avaroké lehettek, de a kunoknak is kész erődül szolgáltak: Apátfalván később is kunok monostorának hívják a beeli három torráról nevezett czisterci zárdát.

Mindezek megannyi emlékei a Bükknek a honfoglalásról, melyeket a Tomorvár, Odervár, Latortvár, Halomvár, Leányvár, Tapolczai vár, Köves-Váradja, az Áldozó-kő, Buzgó-kő, Ör-kő, Ördög-kő, Vataberki, Vata-kutja, Kupány-hegye, Kisháború, Nagyháború-völgye, Lőfőtisztása sat. egészítene ki a nagy Bükkön, hogy most ne szóljak a későbbi századok emlékeiről.

A kis Bükkön pedig, mely a mi kunpalóczaink fészke, ott van az őskori Vajda-vár, a Nagykő-vára, Vöröskő-vára, Oroszvár, Bolya-vár, Hereg-vár, mind ős vár, továbbá az Ör hely, Hóhullás tető, Bárna nagy és kiskő, Upponyi-kő, Somoskeő Ajáncskői Sőreg, Pogányvár és annyi más.

A névtelen-jegyző világosan megemlékezik az Eger folyóról, és annak egész völgyéről, valamint Ostoros-patakjáról, szóval a honfoglalóknak vidékünkön való működéséről.

„Innét — t. i. Nyárad folyó mentétől — Árpád vezér és övéi kiindultak, és Eger folyóig jutottak, és ott sátrort ütve több napon át tartózkodtak, és azon halmot, melyen a vezérek leveles-szint állítottak, elnevezték Szinhalomnak, táboruk pedig Ostoros-patakjától Poroszló-váraig kiterjedt.“ (Lásd 32-ik fejezetben).

Szinhalom tehát az a hely, melyen Árpád lakott, s az a pont, melyet a nép ma is Árpád-várának nevez, amelyet Foltin János egri kanonokplebános mint szihalmi segéd-lelkész kimerítően átbúvárolt és le is irt.

Történelmileg bebizonyított tény tehát az, hogy Árpád Borsodvármegyében egy hónapnál tovább tartózkodott s azon a helyen, a hol most Szinhalom község van, állott hosszú ideig leveles-szin sátorra. Nagyon jól tudják ezt vármegyénk vezéremberei is és még sem tesznek egyetlenegy lépést, hogy ott azon a szent helyen csak egy egyszerű emlékoszlopot állítsanak!

Mikor az országos ezredévi bizottság felhívta Borsodvármegye közönségét arra, hogy a megye területén lévő, történelmileg nevezetes helyek megjelöléséről vagy azoknak lefestetéséről gondoskodják, vármegyénk közgyűlése kerekén kimodotta, hogy Borsodvármegyének ilyen célra nincs pénze!

Hevesvármegye közönsége nem így cselekedett. A történelmi emlékek megörökítésére 5000 frtot szavazott meg s ebből az összegből az egyek-dorogmai átszállás és a szihalmi táborozás emlékére (nem Szinhalmon vagy Dorogmán, mert ezek Borsodvármegyéhez tartoznak) Tisza-Füreden díszes emlékoszlopot, Egerben pedig az Eged-hegyen Árpád-tornyot építenek, Borsodvármegye földjének dicsőségét tehát Hevesvármegye fogja a millenium alkalmával hirdetni a világnak!

Hát ugyan mondja most már valaki: nem vagyunk-e mi mulyák és éhletlenek? s nem méltán érheti-e mindezekért a vád Borsodvármegye vezérférfiát?! . . .

Borsodvármegye fiai és honleányai! Ne engedjük a magunk dicsőségét másnak — még karddal sem!

Hadd csinálja Hevesvármegye a mit akar; de mi is csináljunk ám valamit!

Ha már Borsodvármegyének nincs pénze; mi nem tudnánk azt a csekély összegecskét összeszeszerezni a magunk zsebéből, a melyből Szinhalom-községben az ugynevezett „Árpád vár“-n emlékoszlopot állíthatnánk? . . . Ha pedig ez a hely alkalmas nem lenne, a mennyiben ott ma zselléremberek viskói és cigány putrik vannak nagy rendetlenségben; nem volnánk mi is képesek Miskolczon az Avashegy tetején Árpád-tornyot építeni?! . . .

Vegye ezt az ügyet a kezébe a miskolczi ezredéves helyi bizottság; indítsa meg a mozgalmat és a gyűjtést mielőbb. Borsodvármegyének és Miskolcz városának minden hí fia és leánya szívesen fog áldozni erre a célra.

Ha Miskolczon az Árpád-torony fölépülne; akkor mi ott ünnepelhetnénk meg méltó emlékjellel a honfoglalás ezredéves ünnepét!

(—t.)

— A megyei tisztújítás. A folyó év végén megejtendő megyei tisztújításokra vonatkozólag Perczel Dezső, belügyminiszter igen érdekes és az érdekelt körök részéről valóban megszívlelendő körrendeletet bocsátott ki az összes törvényhatóságokhoz. Azon reményének ad kifejezést a belügyminiszter, hogy az új restaurációk alkalmával a törvényhatósági bizottságok a „valódi szakértelmet, igaz kötelességérzetetessel párosult hivatali buzgóságot“ veszik zsinórmértékül. Erre az óhajra valóban szükség van most, midőn az első ezredév alkonyán a legnagyobb valószínűség szerint a tisztviselő-választások utolsó, mozgalmas és sok helyen izgalmas jelenetekben gazdag fölvonásai gördülnek le szemünk előtt. Az erős tónusban tartott körrendelet további soraiban azt mondja a belügyminiszter: „Föltétlenül ragaszkodnom kell ahhoz, hogy a megválasztot egyének a tisztviselő minősítéséről szóló 1883. évi I. t. cikkben az egyes

hivatali állásokra előírt elméleti minősítésnek birtokában legyenek. Ezenfelül elvárom, hogy a választások eszközlésénél a minősítés magasabb foka, a physicial munkaképesség, a fedhetlenség és megbízhatóság is részrehajlás nélküli megérdemelt figyelemben részesítenek. Minthogy pedig a tisztviselők betöltésének nem az alkalmazást keresők megélhetési érdekeinek kielégítése, hanem egyedül és kizárólag az képezi a célját, hogy a közigazgatási teendők kielégítő ellátása, szakképzett és kifogástalan munkaerők megválasztása által biztosítsák, azon reménynek adok kifejezést, hogy a vármegye közönsége a tisztviselő szék alkalmazásával a személyi vagy családi érdeken alapuló jogszolgáltatás igények figyelmen kívül hagyásával, csakis oly egyéneket fog bizalmára érdemesíteni, akik megnyugtató kezességet szolgáltatnak arra, hogy nagy felelősséggel járó megbízatásuknak a köz- és államérdekeket minden irányban kietégető mértékben lesznek képesek megfelelni. Félremagyarázást nem tűrő szavakkal ostromozza tehát a több vármegyében divó nepotizmust, a mely eddig is igen sok tehetséges, ambiciózus embert elriasztott a közigazgatási pályától, mert sok szomorú példa lebegett szemük előtt, midőn a megyei klikkrendszer áldozata lett a legkiválóbb tehetségekkel bíró tisztviselő is. Borsodvármegyében a küszöbön áll, s valószínűleg utolsó restauráció csöndesen fog lefolyni, mert a mostani tisztviselő munkás, képzett és ambiciózus tagokból áll, kik a belügyminiszter követelményeinek megfelelnek

A főváros és a vidék.

Nem új, de napról-napra megújul a panasz a vidék városából országszerte az ellen az alárendelt helyzet ellen, melyben a vidéki városok vannak a fővárossal szemben. Megújul annál fokozottabb mértékben, minél inkább reá nehezdednek a vidéki városokra a megélhetésért, az emelkedésért folytatott küzdelemben a terhek. Annál fokozottabb mérvben a mint csökken a forgalom, az eleveenség a vidéken. Mindenfelé lépten-nyomon konstatálják, hogy az ország nagyobb vidéki központjai nincsenek kellő mérvben belevonva abba az üzleti eleveenségbe és rohamos fejlődésbe, mely a székes fővárosban nyilvánul, sőt inkább a vidék érdekei méltó felkarolásban nem részesülnek. Ezt konstatálja a miskolczi kereskedelmi és iparkamara a múlt évről kiadott jelentésében, melyben kerekén kijelenti, hogy a vidék a központ gyarmata, melynek önálló élete vajmi szűk körű.

Tény, hogy a vidék fejlődése nem arányos, és messze elmarad a főváros mögött s így nagyon érzékenyen érinti a központosítást, mely minden erő a központba vonz. Többször kifejtettük már, hogy ezt nem a provinciális féltékenység mondatja velünk. Országszerte általános e tekintetben a nézet. És nem kívánjuk a főváros elhanyagolását, de kívánjuk a vidéki városok fejlesztését, mert az első rangú nemzeti ügy, a magyarság, a nemzeti, szellemi és anyagi élet fejlesztésének nagy ügye.

Ha tehát újra szőnyegre hozzuk ezt a kérdést, ezt azért tesszük, mert minél rosszabbak lesznek viszonyaink, annál inkább szükséges, hogy a vidéki városok fejlesztésének ügyét, mint sürgősen megoldandót, mint olyant, mely a kormányzati politika egyik legfontosabb feladata, napirenden tartassuk, illetve napirendre tűzni segítsük.

A főváros a természetes fejlődés szép útján van, melynek minden igaz hazafi örvend. Ezt tehát mesterséges úton előmozdítani nem kell. Egy székes főváros alapjai egymagukban véve elegendők a további haladásra; egy főváros önmagában hordja azon erőt, vonzó és növekedési képességet, mely jövőjéhez szükséges.

De mi itt a vidéken hátra maradunk szellemileg és anyagilag, elcsenevészedünk, ha érdekeink helyes és czélutadatos felkarolásra nem találunk. Mert még az is, a mit netalán szellemi és anyagi erőben a vidék produkálni képes, elvesz, mert nincs intézkedés és intézmény annak vidéken s vidékhez való lekötésére.

Ezért kelti künn és benn azt a benyomást, hogy Budapesten kívül nincs élet s hogy Budapesten túl kezdődik a kelet — de nem csupán hazánk határain túl.

A vidék érdekében vajmi csekély történik. A vasutak kiépítése, fejlesztése munkájánál a vidéki viszonyokra nem sok tekintet van. A vasúti személy-

szállító vonatok menetrendjének megállapításánál akkor is Budapest az alap, ami or az kérdésbe sem jöhet, a Budapesttel való csatlakozásra van főszűly fektetve az ország legtávolabbi részének legkisebb falujánál, a hol az semmi gyakorlati értékkel sem bír s a hol az a fontosabb, hogy az érdekelt lakosság a megyei vagy járási székhelyre, piacra juthasson.

Igy vagyunk a postajáratokkal is. Az, hogy az országban a főváros 500 ezer lakosán kívül is él 17 milliónyi nép, megérdemelt figyelemben nem vétetik. Levél, hírlapposta sokféle bizony későn megy. Se nemzeti, se közigazgatási, se kulturális indokból nem tartható helyesnek, hogy a székesfővárosból a vonatok zöme este 8—9 óra közt indul el, reggel pedig oly későn indulnak a vonatok, hogy az ország egy nagy része ugyanazon nap posta küldeményeihez nem, egy tetemes része pedig csak a késő délutáni órákban jut.

De mindez csak kis részlete a központosítási törekvésnek, mely teljes virágzásban a gyáripár terén van. Általában a gyáraknak több, mint egy tizede van a fővárosban, de a tulajdonképeni gyáripár, a vas, fa, üveg és papír kivételével — csak a fővárosban van, a vidékre alig jut valamicske. A lakosság megélhetésére tehát az alkalmak nem gyarapodnak; a felvidékről a nép kivándorol, az Alföldön kenyér hiányában zavarog.

A hivatalos kimutatások szerint 1891. évben 185, 1892-ben 212, 1893-ban 228 „gyár“ keletkezett a vidéken s évenként 31—35—25 a fővárosban. De a számok ez esetben nem bizonyítanak a vidék mellett, mert ez „partelepek“ 90 százalékát apró-cseprő gőzmalmok, fűrészek, téglagyárak képezik, melyek ideig-óráig élnek. Hanem a valódi gyárak ott létesítetnek Budapesten, a mire vall az is, hogy pl. 1892. évben a vidéken iparvállalatokba lett fektetve 4,980.000 frt, a fővárosban 6 millió frt; 1893-ban a vidéken 8,380.000 frt, a fővárosban 10,800,000 frt. E számokra is el lehet mondani, hogy a fővárosban alul maradnak a valódi összegben, a vidéken pedig talán tulbecsültetnek a tőkék.

A helyzet e tekintetben jövőre fenn nem maradhat. Ez az aránytalanság a gazdasági élet fejlődésének rovására megy, mely magával rántja nemzeti kulturális haladásunkat is. A vidék gyáripárának emelésére épen a vidéki városok lakosságának szaporodása miatt minden törvényes eszközt meg kell ragadni. A kormány az állami kedvezmények, a vasúti díjmérséklések kézben tartása által bir oly eszközökkel, melyek segítségével a vidék emelésére hathat.

Ezeket igénybe is kell venni a szorongatott helyzetben levő vidék számára.

Egyébként az élet minden terén nyilvánul e jelenség. A vidéki városokban emelkedő új épületek adómentességi ideje kevés a fővárosban engedélyezett szemben. Az építési ipar többnyire pang, az építkezési kedv se elég intenzív.

Folytathatnánk tovább is, de azt hisszük, a mondottakból is kiválglik, hogy ez a kérdés elég fontos arra, hogy valamely módon, például talán a városok értekezlete útján megindulna annak megoldása érdekében a kezdeményezés. Ebben a kongresszusokkal tultengő korszakban bizonyára egyike volna a leggyakorlatibb irányu kongresszusnak az, mely a vidéki városok érdekeinek emelését tűzné ki napirendjére

Politikai szemle.

— **Stambulov István**, a bolgár nemzet második megalapítója, a kit hétfőn este orgyilkosok, a bolgár kormány banditái összekaszaboltak, csütörtökön reggel fél 4 órakor kiszenvedett. A trágédia hőse tehát elbukott, a cselszövk győzedelmeskedtek. A bolgár hazárulóknak sikertült félredobni az utból azt a hatalmas férfit, a ki Ferencz József királyunk szavai szerint Bulgária legnagyobb fia volt. Egyike ő a század legnagyobb hőseinek s legnagyobb államférfiainak. Az egész művelt világ osztozik a Stambulov-család s a jó polgár hazafiak gyászában s mély utálattal és megvetéssel fordul el a bérenczektől, a kik a példátlan gaszág véghezvitelében részesek. De talán sehol sem kelt Stambulov István gyászos végzete oly mély fájdalmat, mint a magyar nemzetben, mert a nemzet benne leghűbb barátját vesztette el. Mi csodáltuk legjobban oroszán bátorságát, lángeszét, becsületes lelkét s volt rá igen gyakran eset, midőn zajosan tüntettünk a rokon bolgár nemzet mellett, melyet akkoriban ez a lángeszű férfit kormányzott. Bűne csak egy volt, hogy jobban szerette hazáját, mint az oroszokat. Nem akarta Bulgáriát orosz vazallus állammá tenni, hanem követelte nemzete számára a teljes önállóságot. Most már

nyugodtan fogadhatja a czár a bulgárokat. Stambulov meghalt, Bulgária a czár lábai előtt fekszik. Ki tudja, talán még Ferdinánd fejedelem is elér-czélját: az elismerést. Vagy talán megmozdul a nép s lerázza nyakáról az öngyilkosokat. A nép szeszélye kiszámíthatatlan. Megtörténhetik az a csodadolog is, hogy a nép Stambulov temetése alkalmával fellázad a bérgyilkosok miniszteriuma ellen s olyan igazságszolgáltatást visz véghez, a minőt Stambulovon műveltek az ő megátalkodott ellenségei. A szabadsághóst megölheték. de a szabadságszeretetet nem teheték a sirba. Csak jöjjenek vissza az orosz satrapák, a Kaulbarsok Bulgáriába, s akkor fogjuk csak látui, hogy milyen szent helylyé vált az a kicsi halom, mely Stambulov István megcsontított tetemeit takarja.

Tűzoltók mulatsága. *)

A diósgyőri vas- és aczélgyár tűzoltó-egylete múlt vasárnap a perezesi erdőben hangversenyyel, tánczvizsgálommal egybekötött mulatságot rendezett. Hogy a mulatság minő fényesen és pompásan sikerült, azt el sem képzelhetik azok, akik jelen nem voltak. A vasszorgalmú s vaskezü rendezőség mindent elkövetett a fényes siker érdekében; a rendezőség odaadó fáradhatlan buzgalma és törekvését fényes siker koronázta; ez a kedves mulatság, amely kedélyesség, fesztelenség tekintetében eddig páratlan, örökké emlékezetes lesz a jelenvoltaknak, kik igazán örömmel fognak erre az ünnepély számba menő vizgalomra visszaemlékezni.

A mulatság lefolyását a következőkben adjuk: 3 óra tájban vonult ki a vasgyárba a miskolczi önkéntes tűzoltó-egylet. Szombathy Sándor alparancsnok vezetése mellett. Tűzoltóinkat a vasgyári tűzoltóság nagy lelkesedéssel fogadta, s ezen lelkes fogadtatás impressiója alatt Szombathy Sándor üdvözölte a vasgyári tűzoltó-egylet tagjait, akik minden alkalommal eklatánsul tanúsítják bajtársi, testvéri-szeretüket, ragaszkodásukat. Hatásos beszédét azzal végezte, hogy maradjon meg továbbra is az az igazi és hamisítatlan testvérbáratl-szeretet, amely a két egyletet oly szorosán egymáshoz köti. Ezután az összes csapatok zeneszó mellett a pályaudvarra mentek, ahol a közönség — mintegy 4000 lélek, zúgó és szünni nem akaró éljenzéssel fogadta őket. Rövid idő alatt ugy a közönség, mint a tűzoltóság elhelyezkedett a vasútkocsikon; ezután utnak indult a hosszú kocsisor, gyorsan haladva Perezes-felé; útközben a vasgyári tűzoltó-zenekar játszott szebbnél-szebb zene-darabokat. Kevés idő múltán megérkezett a vonat rendeltetési helyére. A perezesi állomáson a vasgyári tűzoltóság egyrésze fogadta a vendégeket. A szívélyes és mindenek felett barátságos fogadtatás után elindult a diszes társaság az erdőbe, amelyet ez alkalomra pazarul feldiszipáltak. Csakhamar társaságok verődtek egybe s megeredt a kedélyes diskurzió, amelynek se hossza, se vége nem volt. A második vonat megérkezéssel kezdetét vette a hangverseny. Az alkalmazottak dalköre Tóth Ferencz karnagy vezetése mellett előadta a Király-induló-t zenekari kísérettel, a tőlük megszokott kitűnő praecisítással, majd a „Tudod ugy-e?“ kezdetű népdal-egyveleget finom nűanszirozással. A „Jó szerencse“ dalkör szintén Tóth Ferencz karnagy vezetése mellett több, szép népdal-egyveleget adott elő, hatásosan. A hangverseny bevégeztével a táncz vette kezdetét, amelyben mindenki, akinek csak keze-lába volt, részt vett. A tánczvizgalom alatt történt a tulajdonképeni ismerkedés, hej, de sok szív lett meghódítva a sok don Juan által. (Polgári házasság, jöjjön el a te országod.)

A tánczvizgalom igazán pompás volt; a diósgyőri-vasgyári szép hölgyek (oh, ti szegény miskolcziak!) megmutatták, hogy miként kell „igazán“ mulatni; finom modoruk, fesztelen társalgásuk, szépségük, kedvességük mind-mind oly hódító és elragadtató tulajdonságok, hogy a velük való társalkodást, vizgadást szinte gyönyör élvezni. Előzékenységüket és magyaros vendégszeretetüket a közvacsoránál fényesen dokumentálták; a férfiak helyett ők élcelődtek és szellemeskedtek, de minő kedvességgel; akinek étvágya nem volt: olyan valami jót mondtak, hogy az illetőnek hat tal borjupaprikás, négy tal túrós-csusza és kilencz pohár sör csak annyit volt, mint egy falat kenyér és egy korty viz. A közvacsoránál, amelyet a vasgyári tűzoltók a miskolcziak tiszteletére rendeztek, mintegy 600-an vettek részt. Szebben, jobban és igazabbul baráti-vonzalmat és szeretetet éreztetni nem lehet, mint a hogy azt érezte a diósgyőri tűzoltóság. Az első fogás után felállott dr. Varga Pál ügyvéd, a miskolczi tűzoltó-egylet ügyész-titkára s a következő talpraesett felköszöntőt mondotta?

Szeretett Bajtársak! Azon előzékeny s szívélyes fogadtatás, melylyel minket megérkezésünk alkalmával megtiszteltek, nemcsak ösztönöz, de kötelez is arra, hogy Önökhöz fordulva, pár pillanatra próbára tegyem becses türelmüket.

T. uraim, akkor, midőn szives meghiyásuk folytán körükbe megjelentünk, ugy jöttünk Önökhöz, mint vádlottak bírálkhoz, s amennyiben a miskolczi önk. tűzoltó-egylet ügyvéde én vagyok, kö-

*) Lapunk múlt számából maradt ki

vetkezé-képen a védelem kötelezettsége elől nem térhetek ki, bár tartok tőle, hogy azt aligha fogom hiven betölthetni, az előzmények tekintetbe vételével; nehéz feladat ez azért, mivel vádolt társaimmal együtt nem csak hogy nem tagadjuk, sőt beismerjük, hogy az önk szives közreműködése által közérdekeltséget keltett s anyagi sikerében pedig a legvérmesebb reményünket is túlszárnyaló „Népünnepély”-ünk alkalmával Önökkel szemben nem tettünk eleget a szives házigazda kötelezettségének; nem csak nem tagadjuk, de beismerjük, hogy a szokásos figyelem és udvariasság teljes mellőzésével, pusztán csak az „aranyborjú” körül táncoltunk.

T. Uraim, az ítélet meghozatala előtt a legszigorubb bíró is figyelembe veszi még az apagyilkossal szemben is az enyhítő körülményeket. Enyhítő körülményekre mi is hivatkozhatunk, hogy többet ne említsék, vegyék tekintetbe első sorban a népünnepély célját, másodsorban pedig lefolyását, hiszen szemtanúi voltak, hogy a Népünnepélyen nemcsak barát szakított el barátjától, hanem még a gyermek születőitől, férj feleségétől is ugyszólván elszigeteltetett.

Ha mindezek dacára az önk ítélete reáns nézve mégis marasztaló leend. úgy én azt megapellálom a főtől a szívhez, azon rövid indoklással, hogy mi nem hittük, most sem hisszük, hogy két ily nemes czélu egyület között a bajtársi szer tet és együttérzés oly gyenge alapokon fekdüdnék, hogy ezen alapokat a mi véletlen mulasztásunk megingatta volna, vagy hogy az egyáltalában megingatható is lehetne.

Most pedig midőn a miskolci önk. tűzoltó-egyletet továbbra is jó indulatokba ajánlom, szívből óhajtom, hogy keblünkben lobogjon továbbra is eddigi fényében az egyetértés s kölcsönös barátság szent lágya, s jótékony melegével fűzze össze minél szorosabban közjóért becsületből kiváló bajtársi sziveinket.

A felköszöntő elhangzása után hosszas éljenzést következett, amely alig ismert határt. Közvetlenül Breier diósgyőri vasgyári alparancsnok toasztírozott; röviden de hatásosan beszélt. Remek beszéd keretében tolmácsolta ama igaz és hamisítatlan bajtársi szeretetet és vonzalmat, amely mint gyémántkapocs, testvér-egyesületé alkotja a kettőt. E szép beszédet óriási lelkesedés fogadta; a magas bércekről is visszhangzott a lelkesülés zaja, az ége nyúló sudarfák zöldkoronái is megelégedetten hajlongtak, mintha azt fejeznék ki: szabad ég alatt jött létre az igazi barátság, amely el nem enyészhet, mint a természet. Nagy lelkesedést idézett elő Szombathy József tb. főparancsnoknak, a miskolci tűzoltó-egylet kiváló érdemű Nesztorának felköszöntője a testvér-egyletért; Eötvös Lajos segédtsízt toasztja a hölgyközönségért; és a Horváth László főparancsnok távirata, ki a távolból üdvözölte a két együletet. A közvacsorát megelőzőleg Pick Jakab, a mi kedvelt ezermesterünk is produkálta ezermesterségét. Pityergő, nevető pukkadózó, göthösködő, veszekedő, verekedő, kelepelő, kotnyeleskedő, ábrándos, szerelmeskedő s tudj Isten, minő ábrázatu anyósokat ábrázoló léggömböket bocsájtott fel. Óriási hahotát idézett elő az, ha egy-egy anyós a magasban elhamvad. (Ugy látszik a tűzoltók nem igen kedvelik az anyósokat, mert nem igen siettek a megmentésére, a mikor égtek. Oh ti szegény anyósok: minek is születtetek?) A közvacsora után az aranyfiatalság ismét tánczra perült; a harcz, pardon! tánczkeptelenek pedig csoportokba verődtek, megszólalt a poharak csengő árja, a lelkesítő arany-folyadékok pedig előkerültek az asztal alól, a jókedv, az az édes csélcsep-jókedv pedig emelkedett — az asztal tetejéig, a honnan történtek már ekkortájt a valódi dikciók. Öreg este lett, a hold is vigyorgott, a mikor a vonat éles füttye tudatta, hogy: vége mindennek! Mindenki, különösen a szerelmes párok, de leginkább a testvér tűzoltó-egylet tagjai alig tudtak belenyugodni abba, hogy a mulatságnak vége szakad. Szívélyes búcsút véve a két tűzoltó-egylet, azzal távoztak egymástól, hogy mindig előttük fog lebegni az „igaz barátság” jelszava. És a langyos szellő is susogta „Unitis viribus!” „Éljen az igazi barátság!” A vonat ismét elindult, csak hogy visszafelé! A vonaton is jókedv volt az uralgó, felhangzott a vidám társaságok énekei. Tíz óra előtt érkezett meg a vonat a vasgyári állomásra. Innen a közönség eltávozván, még egy „Isten hozzád”-ot mondott a tűzoltóság kiváló bajnokainak. A tűzoltók nagy része pedig a félbeszakított mulatságot a vendéglő nagytermében folytatta. A vasgyári intelligencia is megjelent, tánczvigalom is volt, a mely hajnalhasadásig tartott. Hajnali 4 óra volt, a mikor a társaság széjjel ozzlott. A két tűzoltó-egylet tagjai szívélyes búcsút véven egymástól a mielőbbi „viszontlátásra.”

Mi, részünkről szívünk lángoló tűzével, hamisithatlan fényével, keblünk egész melegével üdvözöljük mindkét egyesületet, a mely megalkotta a testvér-baráti szeretetet. Örömmel regisztráljuk ez igaz barátság megnyilatkozását. Nem tudni, mert hát nem is tudjuk, hogy mikor ér bennünket oly elemi csapás, a melynek megátolására, tovább terjedésére a mi erőnk, a tűzoltó-egylet ereje nem elegendő. Milyen jó; ha van segítség; de olyan, a mely nemcsak segítségnek nevezi magát, de segít is!

Ilyennek ismerjük mi a diósgyőr-vasgyári tűzoltó-egyletet, a mely már több alkalommal tanújelét adta városunk iránti szeretetének. Mi is hangoztatjuk és mindig is tenni fogjuk: Éljen az igazi barátság!

Lang Ottó.

H I R E K.

— **Soltész Nagy Kálmán** polgármester holnap kezdi meg négy hétre terjedő szabadságidejét. Távozléte alatt a polgármesteri teendőket Pallaghy Béla első tanácsnok fogja végezni.

— **Királyi kitüntetés.** Lapunk legközelebbi számában mi is megemlékeztünk arról, hogy dr. Tarnay Gyula mező-kövesdi kir. járásbírónak a király az itélőtáblai bírói czímet és jelleget adományozta. Azóta úgy elgondolkoztunk Ó felségének avagy helyesebben a kormánynak eme ténye felett s arra a meggyőződésre jutottunk, hogy a magas kormány útjai kifürkészhetetlenek. El kell hinnünk és el is hisszük, a mit a helybeli kormánypárti lapok állítanak, hogy „a legfelsőbb helyről jött elismerés teljesen érdemes férfit ért”; mert dr. Tarnay Gyula a bírói karnak csakugyan egyik legképzettebb, legtehetségesebb, legmunkásabb és mondjuk hozzá — a legelevenebb tagja. De hát a miskolci kir. törvényszék területén hány ilyen derék és kitűnő bíró van, a kik talán hosszabb időre terjedő munkásságuk jutalmául szintén megérdemelték volna ezt a kitüntetést? ... Miért nem részesültek ezek is a kormány elismerésének eme édes manájából? ... A kormány eme tényéből tehát azt a következtetést lehet levonni, hogy a miskolci kir. törvényszék területén ma dr. Tarnay Gyula az a bíró, a ki a királyi kitüntetésére a legérdemesebb. Hát jó! Legyen ő a legérdemesebb! Mi nem akarjuk senkinek a babérokoszoruját megtepní. Azt azonban nem hisszük, hogy a bírói karnak többi érdemes tagjai, a kik a „kormányzati politika megkedveltetése” körül talán nem buzgólkodtak annyi elevenességgel, ne éreznék szívök mélyében a mellőztetés mérges nyilának szúrását, nem hisszük, hogy ne szállná meg lelküket az a keserű gondolat, hogy az állam szolgálatában az elismeréshez és az emelkedéshez nem elég a hű, buzgó és kitartó munkásság, ahhoz még másnemű érdemek is kellene! Mi mindezt látva és tapasztalva, nagy aggodalmak között gondoltunk arra az időre, a mikor majd a közigazgatás is államosítatik. Szinte látjuk képzeletünkben a kortes főszolgabíró, a ki hivatalának ügyeivel nem sokat törődve, a kormány párhiveinek összetartásán, azok számának jogok és kiváltságok osztogatása által való szaporításán fáradozik. Látjuk a másik főszolgabíró, a ki ügyet sem vetve a politikára, egyedül hivatalának él. (Vajjon lesznek-e ilyenek?) Már most találják ki olvasóink: a két főszolgabíró közül melyiket éri hamarabb a kitüntetés és az előléptetés? ... Mi a magunk részéről nem feleltünk erre a kérdésre semmit; mert hát ... a kormány utjai kifürkészhetetlenek. — Ezek a jámbor gondolatok támadtak lelkünkben dr. Tarnay Gyula kitüntetése alkalmából. Elmondtuk ezeket őszintén, abban a meggyőződésben, hogy nagyon sok igazat mondottunk el. — Az igazságot nem szoktak haragudni és így azt hisszük, — dr. Tarnay Gyula sem haragodik reánk. Nem haragudhatik, mert hiszen mi az ő érdemeiből semmit sem vontunk le, csak a politikai rendszert kárhoztattuk, a melyért pedig ő nem felelős. Hogy kitüntették, arról nem tehet; ha az isteni gondviselés őt helyezte bele abba a megmíklőségű keretbe, melyből a kitüntetésre méltó férfiak válogatják, azt neki bűntől felróni nem lehet; éppen azért vármegyénk legfrissebb „nagyaságos ur”-ának mi is tiszta szívből gratulálunk. Viselje a kapott czímet boldogságban és jó egészséggel!

— **Katonai hir.** Illustris vendége lesz jövő hó 15-én városunknak. Windisgrätz herczeg, tábornagya a hadsereg főfelügyelője érkezik akkor városunkba, s szemlét tart az itt összpontosított csapatok felett.

— **Allarm.** Szerdán délután 3 óra után Forstner vezérőrnagy váratlanul megjelent a gyalogsági és lovasági laktanyán és allarmot fuvatott. Az allarmozást a gyalogság kitűnően végezte; a huszárság 3 perczet késétt. A tábornok meglegedését fejezte ki.

— **A mezőkeresztesi lelkesválasztás.** A mezőkeresztesi ev. ref. egyház lelkesválasztása ügyében szerdán mondott ítéletet a tiszáninneni egyházkerület bírósága Miskolczon. Emlékezhettek olvasóink, hogy Bornemisza József volt esperes elhalálása után eme nagy egyház lelkesétől ez év tavaszán Simon János hevesi lelkesét választották meg. A kisebbségben maradt párt a választás ellen óvást adott be, de az alsó-borsodi egyházmegye bírósága a választást megerősítette. Ezt az ítéletet azután az egyházkerület elé felebezték. Az egyházkerület bírósága Kun Bertalan püspök elnökléte alatt szerdán, e hó 17-én ült össze Miskolczon. Jelen voltak: Farkas Ábrahám a gömöri egyházmegye gondnoka, Ragályi Béla országgyűlési képviselő, a felső-borsodi egyházmegye gondnoka, Vécsey József árvaszéki elnök, az abauji egyházmegye tanácsbírája. A bíróság hosszúságos és beható tanácskozás után az alsó-borsodi egyházmegye ítéletét helyben hagyta. Simon Já-

nos tehát csak most lett a keresztesi egyház lelkeséje, a mennyiben nem hisszük, hogy a kisebbségben maradt párt, a melynek sorában különben az egyház legtekintélyesebb tagjai foglalnak helyet, két egybehangzó ítélet ellen a konventhez felebbezéssel élének.

— **Kinevezés.** Goldmann Samut néhai Goldmann Mór fiát a Heinzelmann-féle Hisnyóvízi vasgyár bányatársulat kereskedelmi igazgatójává nevezték ki.

— **Gyakornok választás.** A Borsod miskolci Hitelbank igazgatósága tegnapelőtt tartott ülésében gyakornokká — 10 pályázó közül — Geiger Vilmost, a közép-kereskedelmi iskola jelesül végzett növendékét választotta meg. Gratulálunk!

— **Eljegyzés.** Tupper Mór helybeli kereskedő eljegyezte Weinberger Lipót tápió-györgyei kereskedő kedves leányát Rózát.

— **Vasuti szerencsétlenség.** Putnoki levezőnk táviratozza: Csütörtökön délután a centeri köszénbányából jövő tehervonat a királdi fordulónál a mikor a centeri bánya részvénytársaság által készített vasúti új hidra ért, kisiklott. Nyolcz vasúti kocsis porrá zúzódott; a mozdonyvezető és fűtő súlyosan megsérült. A kisiklás úgy történt, hogy a sinen a vasúti hid padlózatának egy darabja hevert, a melyet a szél oda sodort. A mikor a mozdonygép kerekai a padlózatra értek, a kisiklás megtörtént. A kisikláskor a gép és nyolcz vasúti kocsis a hid alatt levő óriási mélységbe zuhant. A szerencsétlenségről szóló értesítés d. u. 4 órakor érkezett az új-miskolci osztályvezetőséghez. Gergey László üzletvezető külön vonaton a szerencsétlenség színhelyére utazotta a szükséges intézkedések megtételére.

— **Tánczvigalom.** Minden ízében kitűnően sikerült nyári mulatságot rendeztek mult vasárnap a kereskedők- és kereskedő ifjak egylete. Kereskedő ifjak is ismételten igazolták, hogy minden tekintetben örökölték ősi, védő istenüknék Mercurnak jó tulajdonságait. Azt beszéltek, hogy Mercurnak hirdett szárnyai nemcsak a kereskedelem közvetítésében tanusították gyorsaságukat, ügyességüket, hanem egyuttal a tánczban, a mulatsáiban való jártasságát és fűrgeségét is jelképezik. Nos hát, a vasárnapi vigalom is meggyőzött róla, hogy Mercur ezen leleplezésének alapja nem az irigység, pletyka, hanem a tiszta valóság és határozottan állítom, hogy Mercur — legalább utódairól itélve — nemcsak raffinált kereskedő, de egyuttal veszedelmes világi vala. Egy-szóval csapongott a jókedv; a táncz tüzösen járta, főleg a ropogós csárdának nem akart vége szakadni. (Ezer vég hosszú volt.) A négyeseket 52 pár tánczolta. Kiváló elismerés illeti a vigalmi bizottság elnökét: Bródy Gyula, urat; alelnökét: Bumsch Béla urat, kik fáradhatlan buzgalommal munkáltak közre az est sikere érdekében. Nem tudjuk, hogy miért tanusítottak önálló kereskedőink jó nagy része oly érthetetlen közönyt a mulatság iránt. Talán derogált volna nekik: a megjelenés? Ha a dolog így állna, az nagyon sajnálatraméltó dolog lenne. A mulatságon részt vett hölgyek névsora: Leányok: Neu Cornél, Lang Irén és Olga, Bródy Luiza és Malvin, Pfliegler Mariska, Balázs Gizella, Cziner Etel, Rácz Malvin, Fischer Mariska, Pfliegler Janka, Hercz Luiza, Wilhelm Hilda, Gruber nővérek, Lefkovicz nővérek, Waktor Szerén, Spiegel Vilma, Friedmann Luiza, Stern Etel, Fleiszig Lina, Rosenber Hermin, Kohn Mina, Moskovits nőv. Bornstein nőv. Littuaer Emma. stb. Az anyagilag és erkölcsileg sikerült mulatság csak a késő reggeli órákban ért véget.

— **A borsodi Bük-egylet** folyó hó 7-ére hirdetett, de a kedvezőtlen idő miatt elmaradt kirándulását vasárnap tartotta meg. A szombati eső elriasztotta ugyan a készülődők fele részét, de a megjelent 17 turista, a kik közül 11 a szép remezhez tartozott, buzgóan összetartott, úgy a természet szépségei élvezésében, mint az evés-ivás- és tánczban. Megnézte a társaság a zárda-romokat, a menedékházat, a szentléleki kilátót, a forrást A kilátónál élénk vitára adott alkalmat a kérdés, hogy a városaháztérén látható uracs nyakkendője sárga-e, piros virágokkal, vagy kék-e sárga virágokkal. Ellátogatott a társaság a rövid félóra sétával elérhető Odvaskőre is (a katonai térképen Örvénykő, magassága 767 m.) a melyről nyíló szép kilátás országjárta turistáink tetzésését is megnyerte. Azután ebéd következett és táncz, a négyest 10 pár tánczolta. 7 óra lehetett, hogy a társaság lefelé indult, hogy a hármaskuti utbeágásánál levő kocsikra felüljön és hazatérjen a barátságos est védelme alatt. Megemlítettönek vélem még azt is, hogy a társaság legnagyobb része ernyős szekeren jött ki, melyeket egyik buzgó tagtársunk 4 forintjával fogadott. A minden ízében kitűnően sikerült kirándulásban résztvettek. Hölgyek: Artbauer Róza (Budapest), Bodó Lajosné, özv. Cseley Imréné, Cseley Róza, Mártonffy Béláné, Mártonffy Anna és Erzsike, Menner Johanna és Miczike, Szaitz Károlyné szül. Szép Mariska. Tichy Tivadarné, Vitányi Karola. Urak: Bodó Lajos, Cseley Andor, Dohnányi Pál, (Sóvár), Edelenyi Árpád, Juhász Dezső, Mártonffy Béla, Miksik Ede, Mittermayer Imre, Orosz István, Puky Árpád, Ruzs Gábor, Szép Lajos, Szoboszlay Géza, Tichy Tivadar, Truskovszky Gyula.

— **Eljegyzési kártyákat és lakadalmi meghívókat díszesen és olcsón készít Wessolényi és Gedeon könyvnyomdája.**

Felelős szerkesztő és laptulajdonos: **Dr. Kents Miklós.**
Helyettes szerkesztő s lapkiadó: **Ruttkay Menyhért.**

A miskolczi ág. hitv. ev. egyház 1883-dik év július első napján kelt tíz forintos kötvényei értelmében 5000 frt kölcsönt vett fel 5% évi kamat és 20 év alatti visszafizetés kötelezettsége mellett, fentartván magának azon jogot, hogy kedvező viszonyok beálltával tartozását hamarabb is törleszthesse.

Elvállalt kötelezettségét az egyház pontosan teljesítette, az évenként kihuzott kötvények, valamint a lejárt szelvények értékeit a jelentkezőknek haladéktalanul fizette, bekövetkezett a kedvező idő, a még fizetetlen 141 darab lejjebb egyenként megjelelt számú kötvények és így valamennyi kisorsoltatott.

Nem mulaszthatja el egyházunk úgy a kölcsönzőknek, valamint az időközben alapítványként ott hagyott tulajdonosoknak ez uton is hálás köszönetét nyilvánítani s a most kihuzott számú kötvények tulajdonosait tisztelettel felkérni, hogy a szelvényekkel ellátott kötvényeiket ezen közléstől számítandó egy év alatt beváltás végett a minden szombaton délután nyitva lévő egyházi pénztárban annál is inkább bemutatni, mivel azok kamatai csak f. év július 1-ig számíttatnak, értékük pedig lejárt év után mint önként felajánlottak fognak tekintetni s egyházi jótékonycélokra felhasználhatni.

Kihuzott számok: 2, 3, 4, 6, 10, 11, 12, 14, 15, 18, 19, 21, 24, 26, 27, 29, 31, 38, 41, 44, 45, 49, 50, 52, 55, 59, 60, 82, 83, 84, 88, 91, 92, 94, 95, 97, 101, 112, 113, 115, 118, 119, 120, 122, 123, 125, 126, 127, 129, 130, 131, 132, 133, 134, 137, 142, 143, 144, 145, 151, 152, 153, 155, 159, 160, 163, 165, 166, 167, 170, 171, 173, 174, 175, 180, 183, 185, 186, 187, 194, 203, 204, 205, 206, 209, 210, 211, 213, 216, 217, 218, 219, 220, 221, 222, 223, 224, 227, 231, 237, 239, 240, 241, 242, 246, 247, 248, 249, 250, 253, 254, 255, 256, 258, 261, 262, 267, 268, 272, 275, 276, 279, 281, 283, 286, 289, 290, 293, 294, 295, 300, 301, 304, 306, 308, 309, 310, 311, 314, 315, 316.

Miskolcz, 1895. július hó 1-én.

Dr. Markó László,
h. felügyelő.

Kulcsár Károly,
egy. gondnok.

635 szám.
v. 1895.

Árverési hirdetmény.

Alulirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a miskolczi kir. járásbíró 1895. évi 5559. és 7778. számú végzése következtében **Dr. Németh Imre** miskolczi lakos javára **Bodnár Béla** miskolczi lakos ellen 102 frt 60 kr s jár. erejéig fogantatott kielégítési végrehajtás útján lefoglalt és 2048 frtra becsült kész férfi öltönyök és butorokból álló ingóságok nyilvános árverésen eladatnak. Mely árverésnek a miskolczi kir. járásbíró 7983/1895. sz. végzése folytán 102 frt 60 kr. tökekövetelés, ennek 1895. évi április hó 11-ik napjától járó 6% kamatai és eddig összesen 33 frt 5 krban bíróilag már megállapított költségek erejéig alperesnek lakásán Alsó-Szirma-utca 73-ik sz. a. leendő eszközlésére **1895. évi július hó 27-ik napjának délelőtti 9 órája** határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérők becsáron alól is el fognak adatni.

Kelt Miskolczon, 1895. július hó 13-án.

Némethy Károly
kir. bírósági végrehajtó.

100 forintnál nagyobb

havi kereset érhető el.

Bővebb felvilágosítás

Buzatér 1. sz. a.

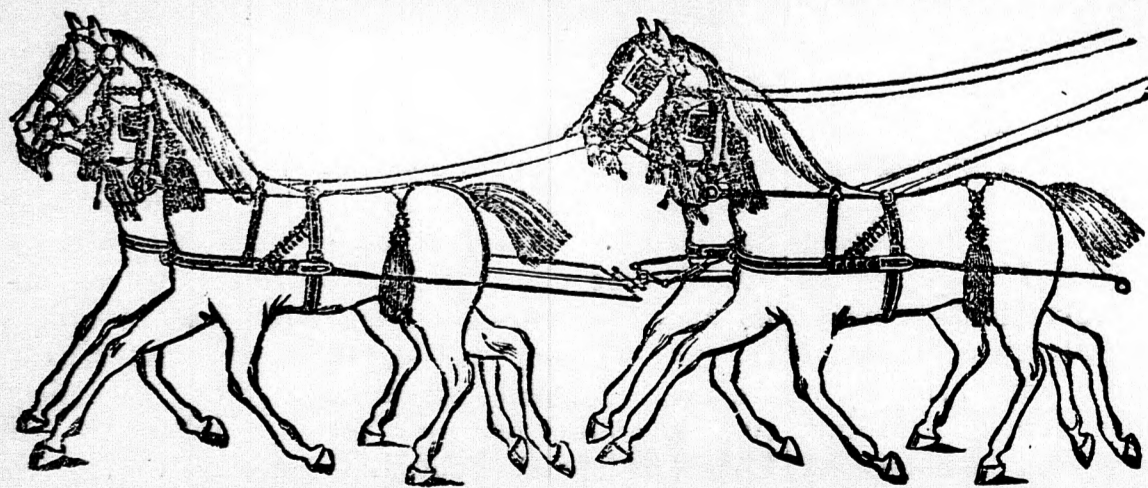
az emeleten levő irodában nyerhető.

Házvezetőnői állást

keres egy középkorú intelligens nő
helyben vagy vidékre,
esetleg papi házba.

Értekezhetni Székely Donát úrnál

Nagy-Hunyad-utca 17. szám alatt.

Mathiász András

SZIJ- ÉS

NYEREGGYÁRTÓ

Miskolczon,

Szemere-utca 30. sz.

A legnagyobb választék **katonatiszti nyergekben**

és **nyeregszerekben** előírás szerint, ugyszinte

csivil-nyergek

és **kocsizó lószerszámok** a modern kor és minden izlésnek megfelelőleg a legjutányosabb árban. Javítások gyorsan és jutányosan eszközöltetnek.

Vidéki megrendelések pontosan teljesítetnek.

Kálnai Lipót
keztügyár és divat-üzlete,
kötyszer- és fűzőgyára
Miskolcz.—Debreczen.

Ajánlja saját készítményű, minden igényhez szükséges **versenyképes**

keztü-raktárát,
a legjobb szabású bécsi s párisi modell kedvelt
fűző (mieder)
nagy raktárát, a leghíresebb tanárok
előírása szerinti
Hiegyenikus
kötyszer-raktárát
és izlésesen berendezett pipere,
● **illatszer- és divat-üzletét.**

Vidéki megrendelések, mérték szerinti készí-
tések, miederek és keztüök tisztításai és ja-
vitásai elfogadtatnak.

4795. sz.
tkv. 95.

Árverési hirdetményi kivonat.

A miskolczi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság ezennel közhírré teszi, hogy **Szabó Ferencz** végrehajtónak **Németh János és Németh András** végrehajtást szenvedők elleni 300 frt követelés és járulékaik iránti ügyében, a miskolczi kir. tvszék területén levő a disznódi 107. sz. a. tjkvben A. f. 4. 51—69 rendszám alatt foglalt, Németh János és Törő Juliánna nevére jegyzett ingatlanokra az árverést 335 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az **1895. évi augusztus hó 16-ik napján délelőtt 9 órakor** Disznódi község házánál megtartandó árverésen a kikiáltási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át a kiküldött kezéhez letenni.

A kir. tvszék mint tkvi hatóság.

Kelt Miskolczon, 1895. május hó 25-én.

Sebe Alajos

kir. tvszéki bíró.

Félszázad óta

kitűnőnek elismert

Arany érem
Pécs, 1888.

Dr. SICHULSZKY-féle

Érdem érem
Temesvár 189

Arczkenőcs és mozdóviz.

Ezen készítmények ajánló levelét azoknak félszázad óta mindenütt elterjedt világhírök és bámulatos hatásuk képezik. Megbízható sikerrel használtatnak szeplő és májfoltok, a forróság vagy fagy által keletkezett pirosság s a bőr minden tisztátalansága ellen. Egy nagy tégely ára 70 kr., egy kis tégely 35 kr. Egy nagy üveg mozdóviz 1 frt, egy kis üveg 50 kr. Hozzávaló Mandola-korpa-szappan 25 kr.

Joliessante-Créme

bőrfinomító és szépítő szer.

Kitűnő hatással bír a bőr finomítása és szépségének előmozdítására, valamint a pattanások s kiütések elűzésére. Egy üveg ára 1 frt 55 kr.

JOLIESSANTE-PUDER

fehér, rózsá és sárga színben.

Kiváló finomsága miatt ajánlható leginkább. — Az arcra láthatatlanul tapadva, annak kellemes színt ad. — Egy nagy doboz ára 80 kr., kisebb doboz 50 kr.

Joliessante-Fogpor

legégszesebb fogpor a fogak tisztítására, odvasodásuk és bűzösödésük eltávolítására s megővésére, mely által egyuttal a foghusra is a legjótékonyabb hatást gyakorolja. Egy doboz ára 50 kr.

Joliessante-szappan

már kellemes illatánál fogva is a legkedveltebb tolett-szappan. A bőrt finom és simává teszi, valamint előmozdítja s emeli annak friss, üde kinézését. Kivántra mintadarabok ingyen adatnak. Egy drb 40 kr.

HAI-RESTORER

biztos szer a megöszült haj eredeti természetes színének visszaállítására. Egy üveg ára 1 frt. Kapható: Molnár Lipót gyógyszerésznél, mint készítőnél Kassán. Miskolczon: Szabó Béla droguista-üzletében.